

LBRIS

We know
books

Savu Popa

Arborele Îndoielii

Nuvele și povestiri

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Cuprins

Copilul fosforescent	5
Hibernarea norului	24
Călătorie într-un fulger	31
Arborele îndoielii	45
Dușmani invizibili	53
Până când a ajuns la oglindă...	61
Arșița ca o perdea de rumeguș	67
Umbrele căzute din cer	81
Semințe de mare	88
Controlul vamal	98
Dragonul profesoarei	106
Ielele de ceață	126
Pianul fără clape	133
Alesul	145
O geană sub formă de cheie	150
Planeta Pistruiată	158

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, SAVU

Arborele îndoielii : nuvele și povestiri / Savu Popa.
- București : Editura pentru Artă și Litera-tură, 2025
ISBN 978-630-6635-47-4

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Savu Popa, 2025
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Alina Hucai
Copertă: Loredana Dumitru

ISBN 978-630-6635-47-4

Copilul fosforescent

Aleg, adesea, ca destinație de vacanță, un orașel mai retras și fac o rezervare de o noapte ori două. Apoi, aștept perioada cu pricina, optez pentru autocar sau tren, foarte rar mașini de ocazie, și o tai în direcția respectivă.

Nu prea sunt un bun partener de conversație. Prefer să am la îndemână perechea mea de ochelari de soare, căștile în urechi, o poziție cât mai comodă și mai relaxantă, și să ascult fie muzica dată la maximum, fie conversațiile zgomotoase ale celor din jur.

În fine, am ajuns, și de data aceasta, într-un orașel cochec și primitor dintr-o zonă subcarpatină. Aveam de gând să ajung aici de multă vreme. Mă atrăsese, din fotografiilor, din ceea ce citisem, aerul său de intimitate în care, exact ca și în alte părți, urma să mă adăpostesc ca-ntr-un cocon. Se aflau aici și câteva ruine și monumente istorice pe care îmi doream să le văd, astăzi principalele atracții ale orașului, căci așezarea fusese cea dintâi capitală a țării într-un trecut mai îndepărtat.

Alte și alte circumstanțe, gânduri, intenții m-au determinat să tot amân planul de a vizita fosta capitală istorică, atât de mult încât, la un moment dat, chiar am crezut că nu se va mai ivi vreodată ocazia. Cu toate acestea, pe la începutul verii, am decis că nu mai are niciun rost să tot amân, dat fiind faptul că oricum nu aveam planuri mai bune de vacanță.

Și, iată-mă, pentru două zile, în cea care avea să fie una dintre cele mai stranii și mai emoționante călătorii singuratiche, propice vieții mele actuale.

Și strania aventură începu încă din prima seară...

După o plimbare revigorantă printre ruine, intru într-un magazin să-mi iau câte ceva, în special apă, căci era o căldură insuportabilă, atât ziua, cât și noaptea.

Mă perind printre rafturi în căutare de apă rece, dar aceasta se pare că ajunsese de negăsit. În timp ce mă cuprinsese amețeala tot învârtindu-mă încolo și-ncoace, un copil mic și tare straniu îmi iese-n față, cât pe ce să se ciocnească de mine. Mă opresc intrigat. Niște părinți căscați și nervoși, căutând cu disperare, ca și mine, sticle cu apă rece, își lăsa-seră probabil copilul nesupravegheat în magazin!

Era totuși ceva ciudat în legătură cu micuțul, ceva bizar în înfățișarea acestuia, care, pe loc, mi-a provocat o oarecare teamă. Pielea lui părea de fosfor! Mă rog, doar acele părți din corp care i se vedeau ieșindu-i din niște hăinuțe ce păreau ușor ponosite și pline de niște pete cenușii. Ai fi zis că părinții i le-ar fi cumpărat de la un *second-hand*, căci

nu mai văzusem o astfel de îmbrăcăminte în zilele noastre, pe care, parcă, o purtaseră copiii în urmă cu un secol.

Încerc să mă mișc, dar copilul tăcut, aruncându-mi un surâs la fel de fosforescent, care îi crispează ușor chipul, începe și el să facă vreo doi pași în direcția mea. Îl simt capabil să sară la mine și să se agațe de picioarele mele. Oare cu ce soluție s-a dat de-i sclipește pielea atât de puternic?!

Mă uit aiurea, printre rafturi, poate îi recunosc părinții, să le fac vreun semn, să le dau de știre că micuțul e aici, că nu a ieșit din magazin, că nu s-a pierdut! Dar, privindu-i pe cei câțiva oameni care se mai aflau la acea oră târzie în magazin, nu zăresc pe nimeni căutându-și disperat copilul.

Cu toții își văd liniștiți de ale lor, umplând sau golind automatizați coșurile, inspectând produsele pe care le iau, ori punându-le la locul lor, pe rafturi. Și nimeni, în afară de mine, nu observase strania prezență a acestui copil fosforescent!

Mă gândesc că nu e ceva în regulă cu mine, poate că văd eu lucruri aiurea. Poate o fi din cauza caniculei și a oboselii. Ori poate că nu. Îmi dau seama că, încă din prima clipă, am simțit că nimic nu era întâmplător. Copilul acela ciudat pe mine mă căuta, cu mine avea treabă, poate că mă și vâna, iar acum, în acest ceas din noapte, în acest loc înăbușitor, dăduse de mine și nu avea să mă mai scape din priviri, poate și din brațele sale, care, dintr-o clipă în alta, s-ar fi aruncat să mă prindă, să mă strângă cu forța unei menghine.

Cât timp m-am holbat și eu la el, am observat că nu clipește deloc. Și asta m-a înfricoșat cel mai tare. Ochii lui,

atât de negri și de mici, cât două bobite de excremente de șoarece, păreau că nu se-nchid niciodată. Că nu reușesc să facă acest lucru din moment ce sunt lipsiți de pleoape. Îmi dădeau fiori pielea lui, dar și atitudinea aceasta ciudată de a nu-mi vorbi și de a mă privi cu o calmitate atât de aparte, grea și cenușie. Întreaga lui făptură, departe de a aparține unui copil obișnuit, aducea cu o piatră veche de mormânt, învăluită de o lumină anemică pe care ai fi putut să o zărești doar noaptea, dacă te-ai fi rătăcit într-o pădure.

Fac un pas în spate. Mă îndrept în direcția opusă și mă opresc între două rafturi. Încerc oare să scap? În tot acest timp, micuțul nu și-a îndreptat privirea în altă parte. Mă privește insistent cum mă mișc, cum mă-ndepărtez, cu o expresie ușor tristă, în timp ce parcă fosforescența pielii i se accentuează, emanând o lucire intermitentă, de-a dreptul orbitoare.

Simt cum încep să intru în panică. Nu înțeleg de ce. Mă șterg la ochi. El e tot acolo, în aceeași poziție, privindu-mă atât de calm. Nu dă semne că ar vrea să vină spre mine.

În zona de magazin în care am ajuns, lumea s-a mai împușinat. În schimb, la case s-au format cozi care înaintază greu.

O las încolo de apă, mă gândesc dacă nu ar fi bine să-i spun ceva, să-l întreb dacă e bine, dacă știe unde îi sunt părinții, dacă se află în magazin sau s-a pierdut de ei. Să îi zâmbesc și eu, să mă comport normal. Nu sunt însă capabil nici măcar să deschid gura. Hotărâsc să mă mișc

totuși din loc. Mă apropii de el... de această apariție atât de nepământeală.

Apuc repede coșul, pe care îl lăsasem jos, nu departe de el, îl ridic și mă-ndrept grăbit spre una dintre cozi. Nu întorc o clipă capul, deși știu, simt că el a rămas acolo, nemișcat, netulburat, dar cu privirea ațintită asupra mea. Și sunt mai mult decât convins că nimeni altcineva, în afară de mine, nu îl observă. Mă uit la oamenii din fața mea, apoi la cei de la coada paralelă. Îmi dau seama că ei nu l-au văzut. Nepăsători, agitați, vorbind tare, gesticulând, ocupați cu produsele din cărucioare sau coșuri, urmând aceeași rutină a cumpărăturilor dintr-o seară normală de vară, înainte de a se retrage la casele lor.

Îmi vine rândul, pun pe bandă cele câteva produse, casierul le scanează, plătesc. Nu am găsit apă, nici nu vreau să întreb ori, mai ales, să fiu nevoit să mă reîntorc în magazin. În plus, mă simt inconfortabil și transpir și mai mult. Nu reușesc să mă abțin și îmi îndrept privirea, pentru o clipă, în direcția rafturilor. Copilul nu mai este acolo. Nu am timp să respir ușurat. Iau plasa, bag repede înăuntru ce-am cumpărat, pun coșul peste celelalte și ies în grabă.

În stradă, mă uit în toate părțile. Inima îmi bate nebușește. O animație obișnuită și puțin zgomotoasă în piața dintre market și hotel. Mă opresc în dreptul unei bănci. Deschid sticla de cafea pe care o cumpărasem. E rece. Iau o gură, îmi priește. E rece și bună în lipsa apei. Bag produsele în rucsac. Mă-ndrept spre trecerea de pietoni. Noroc că hotelul este vizavi de magazin. Aștept să se aprindă ledul

verde al semaforului. Traversez. Măresc pasul, urc scările, intru în hotel. În hol nu e nimeni. Recepția e pustie și ea. O tăcere de cavernă mă împresoară din toate direcțiile. Înaintez greu prin miezul tăcerii dure ca un iceberg.

Nu bag de seamă imediat, dar o ușoară întunecime apasă greu în jur. Nu este luat curentul. Câteva becuri de pe un perete îndepărtat luptă cu apăsarea întunericului care, în lipsa lor, ar fi înghițit ca o fiară hulpavă întreaga clădire.

Copilul pare că a existat, dar, la fel de repede, a și dispărut. Inima îmi revine pe vechiul ei radar. Cum se face că nimeni altcineva în afară de mine nu i-a observat prezența? De ce tocmai mie mi-a ieșit în cale? De ce tocmai azi? De ce tocmai aici?

Odată ajuns în cameră, mă eliberez de ghiozdanul pe care îl fac să alunece lângă primul scaun ieșit în cale. Arunc cheile pe masă. Nu mai ajung să aprind lumina și mă prăbușesc sleit de puteri pe pat. A fost o experiență foarte epuizantă! Parcă întâlnirea fantomatică îmi secase toate puterile.

Abia reușesc să mă ridic în capul oaselor, să mă dezbrac și să ajung în baie. Aici aprind lumina și intru direct în duș. Trec minute bune în care apa ușor caldută îmi alunecă plăcut pe tot corpul. Simt un miros dulceag și ceva lipicios pe cerul gurii. Mă mai întremez. Mă consolez ușor spunându-mi că de vină a fost și ziua asta toridă, care a scuipat pe noi cu jeturi de pucioasă. Mă șterg cu un prosop, mă privesc

în oglindă și ies. Brusc încremenesc. Înainte de a aprinde lumina, zăresc o lucire în cealaltă parte a camerei.

Cuprins de fiori, mă grăbesc să aprind becul. Pe scaunul din dreptul ferestrei, sub aparatul de aer condiționat al cărui zgomot mă avertiza că funcționează, se afla... copilul fosforescent din magazin! Părea mult mai liniștit, dar îmi arunca aceleași priviri care mi se înfingeau în mijlocul frunții ca niște pumnale.

Mă trec și mai mulți fiori când mă gândesc că atunci când intrasem în cameră, el era deja aici.

Sunt stropi de sudoare sau stropii încinși și otrăviți ai unei tulburări fără seamăn cei care îmi alunecă, în acele clipe, pe spate, pe burtă, pe frunte, pe ochi, pe obraji?

Corpul său face o mișcare necontrolată. Parcă a tresărit, cuprins subit de un spasm. Aerul condiționat îi răscolește plăcut părul care, spre deosebire de imaginea pe care i-o păstram din magazin, când îl avea scurt, acum parcă îi crescuse incredibil de mult. Curenții de aer, cam zgomoțoși, fac să-i sară de pe trup scânteii fosforescente ca niște solzi agitați. Tot ceea ce văd mă înfricoșează și mă emoționează, în același timp.

— Poți să vorbești? Poți să-mi spui cine ești, ce vrei de la mine și de ce mi-ai ieșit în cale? Cum ai intrat aici?

Vocea îmi sună foarte ciudat, dar totuși destul de calmă. Par stăpân pe situație.

Mă consolaseam pentru o clipă cu gândul că o fi copilul vreunui angajat al hotelului, care, în numele întregului colectiv, îmi face o farsă la care trebuie să particip ca test

de ospitalitate, dovedind că am simțul umorului. Doar că, în mintea mea, în zona responsabilă cu voia bună, se cam luase curentul...

Un junghi teribil mă săgetează adânc prin tot corpul în urma îndrăznelii de a lega un dialog cu această arătare, nemaifiind capabil să rostesc altceva.

— Nu-ți fac nimic rău! Poți să stai liniștit!

Are o voce blândă, aș putea spune... chiar dulce, de copil. Asta mă mai liniștește. Mă mișc din cadrul ușii de la baie, apuc repede niște pantaloni din rucsac, mă întorc, îi trag pe mine, ies. El e tot acolo. În aceeași poziție. Mă așez pe pat, lăsând o anumită distanță între noi. Îl privesc insistent.

Îl văd mai bine acum. Parcă aparține altor timpuri. Și nu mă-nșel. Din acel moment, cu greu am mai putut scoate câte o vorbă. Dar m-am străduit să îmi păstrez atenția alertă și să îl ascult.

— Știi, nu ești singurul căruia i-am ieșit în cale... Le-am ieșit și altora. Nu au fost foarte mulți, ce-i drept! De ce tocmai ție? De ce tocmai lor? Asta nu știu să îți spun... Poate are legătură cu faptul că te afli aici...

— În oraș?

— Nu, în acest hotel.

— Ce e cu el?

— Hotelul acesta a fost construit în urmă cu patruzeci de ani, pe alte ruine... Face un semn vag cu mâna spre fereastră. Pe ruinele casei mele... O casă frumoasă, o casă boierească, moștenită de tata de la înaintașii lui, oameni de vază în oraș și de viță nobilă...

Alt lucru straniu! Deși nu are mai mult de... să zicem cinci, șase ani, vorbește cu o siguranță și, mai ales, cu tonul unui adult.

— Eram singur la părinți. Înconjurat de dragostea și ocrotirea lor. Mama se ocupa în permanență de educația mea atunci când nu lipsea de acasă, fiind plecată la vreo întâlnire de binefacere organizată de Asociația Doamnelor Orașului. Și atunci când lipsea, veneau acasă la noi cei mai mari profesori și rămâneam ore în șir în preajma lor. Nu eram singur niciodată. Așa că nu aveam cum sau de ce să rămân neglijat. Mă aflu, în permanență, sub privirile celor apropiați mie, într-un mediu elevat și ocrotitor. Am învățat să cânt la mai multe instrumente muzicale, să pictez și să dansez, să patinez și să joc tenis. Citisem majoritatea cărților de aventură care se aflau în biblioteca părinților mei... În acest punct al poveștii, a făcut o mică pauză și parcă l-am auzit suspinând. Eram înconjurați de patru servitori, care se asigurau ca în casa noastră să fie mereu o curățenie exemplară. Toate obiectele din jur străluceau și în orice cameră ai fi intrat mirosea îmbietor. Chiar și pivnița și cămara străluceau de curățenie. Aveam și o duzină de bucătari tare pricepuți care ne răsfățau cu cele mai alese bucate. Deși afară comunismul devasta orașul, mutilând totul în calea lui, noi trăiam într-o lume paralelă și încă o duceam bine. Până într-o zi când s-a terminat totul... Un incendiu teribil a mistuit în mai puțin de o oră toată agoniseala și armonia căminului nostru. Casa, lucrurile și oamenii au dispărut în câteva clipe de parcă nu fuseseră